Arbetare-Kuriren

SYNDIKALISTISK VECKOTIDNING UTGIVEN AV S. A. C.

N:r 27. 16 årg. Pris 15 öre. | *Arbetstidsförkortning ger arbete och bröd åt alla.* | Lördagen den 5 juli 1941.

"Transport" kan ej visa solidaritet med kämpande kamrater.

Lyngnsåsa-konflikten sätter nytt liv i gamla lögner om syndikalistiskt strejkbryteri.

Får baron Koskull hjälp av organiserade arbetare?

Sedan en ganska lång tid tillbaka råder en föga omtalad skogsarbetarekonflikt inom Lyngnsåsa-distriktet i Småland. Det är baron Koskulls skogsaverkningar å Engaholm, som blivit satta under blockad och det är Lyngnsåsa Lokala Samorganisation som svarar för denna.

Trots blockaden har det emellertid lyckats baronen att med hjälp av en del mindre nogräknade individer att i viss utsträckning upprätthålla arbetet, vilket till större delen består i avverkning av brännved. Att baron Koskull icke vansläktats från gamla tiders slavdrivaresläkte, därom råder icke minsta tvivel. De lönevillkor han erbjuder och de trakasseringsmetoder han använder äro okända ända från hedenös. Att han sedan "demokratiserats" därhän, att han även försöker att använda sig av den hjälp han kan erhålla genom LO är ju icke att förvåna sig över. I lejda bilar har, om icke just baronen, så hans vapendragare, skogvaktare Karlsson, transporterat de arbetsvilliga till Alvesta för att få dem organiserade i något till LO anslutet förbund. Huruvida detta lyckats kan vi icke yttra oss om, men det skulle knappast förvåna om så vore fallet. Själv påstår baronen att han skrivit avtal med "LO". Den ena dagen har dock detta träffats med "Skogs- och flott" och den andra dagen med ett annat förbund. Ännu har han dock icke kunnat uppvisat något avtal för de strejkande, och förefaller det därför mest troligt att "avtalet" är hemmagjort. Något belägg för att det verkligen existerar avtal har det i varje fall icke blivit förelagt. Och även om så skulle vara fallet, har detta tillkommit **efter det att L.S. förklarat arbetet i blockad.**

Transport kan icke ge någon solidaritet.

När det i slutet av maj månad blev aktuellt att en del under konflikten framställda pålar och brännved skulle ställas till Göteborg för vidarebefordran, så hänvände sig strejkkommittén till Göteborgs LS. för att få denna transport stoppad. Då Göteborgs LS icke behärskade de platser som hade utslaget i denna sak, så hänvände de sig i sin tur i skrivelse till Transportarbetareförbundets platsstyrelse. I denna skrivelse omtalades hur saken låg till och vädjades om solidaritet med de strejkande. Svar anlände också efter det att platsorganisationen i vanlig ordning hänvänt sig till förbundsledningen. Detta blev naturligtvis nekande. Men icke blott så, utan som motivering anför man en del redan för flera år sedan avlivade lögner, vilka vi näppeligen kunna låta stå oemotsagda. Vi återge skrivelsen in extenso:

"Göteborgs Lokala Samorganisation
1:sta Långgatan 16,
Göteborg.

Ang. sympatiblockad mot baron Koskull.

Eder skrivelse av den 26 pto ha vi emottagit och i avskrift vidarebefordrat till vår förbundsstyrelse, vilken ju är den som avgör dylika frågor. Vi kunna nu meddela Eder att vi idag erhållit förbundsstyrelsens besked i frågan. Förbundsstyrelsen har beslutat avslå Eder framställning och uppdragit åt oss att meddela Eder detta. Orsaken till avslaget torde sökas i S.A.C:s uppträdande vid några av de konflikter Transportarbetareförbundet haft. Sålunda påpekas att S. A. C. vid konflikten i Norland 1933 betr. utlastningen upptog arbetet under sympatiuttalanden från Gbgs L. S. Vidare har man strejkbryteriet vid västra infartsvägen till Karlstad, där Ni upptogo arbetet hos en åkare-grusgropägare där Transportarbetareförbundet förklarat sympatiblockad. Vi kunna således icke villfara Eder begäran om sympati i rubr. angelägenhet.

Med hälsning
Göteborgs Transportarbetares Samorganisation
C. E. R. Flodén."

(Forts. å sid. 4).

Hjälpverksamhet i demokratisk form.

Den som inte vill skära torv till 1:- kr. kbm. skall svälta i fyra veckor.

De till ett 70-tal i Göteborg bosatta arbetare, vilka på grund av dåliga ackordspriser sett sig nödsakade att återvända från torvmossearbetena vid Hunneberg, uppvaktade i förra veckan Arbetslöshetskommittén med en skrivelse. I denna påtalades att de allt sedan hemkomsten blivit hänvisade till den ena institutionen efter den andra för erhållandet av hjälp, men att de hittills icke erhållit någon dylik. Arbetarna hade nu tröttnat på denna rundvandring och krävde ett bestämt och klart besked på frågan: "Kunna vi beräkna att erhålla något understöd från Arbetslöshetskommittén, och i så fall när?

Resultatet av skrivelsen lät inte vänta på sig, det kom per omgående. Kommittén meddelade kort och gott att samtliga voro avstängda för allt understöd under 4 veckor. Nu, när AK är "avskaffad", straffas alltså den som nekar att arbeta för AK-löner med fyra veckors svält! Den "demokratiska" välfärden förnekar sig tydligen inte.

"Vara eller icke vara? det är frågan."

Trupptransporterna genom Sverge.

En monstruös motivering för ett äventyrligt beslut.

Man måste konstatera, att det är sällan man får taga del av en så svävande och motsägelsefull deklaration, som den vilken serverats såsom motivering för det svenska medgivandet av tyska trupptransporter genom landet. Från regeringshåll få vi bl. a. veta, att medgivandet skett i full frihet och utan att vi utsatts för något som helst hot för den händelse vi sagt nej. Är detta riktigt, så betyder det varken mer eller mindre än att Sverge frivilligt, på ett demonstrativt sätt lagt i dagen sin sympati för den ena sidan i den pågående kraftmätningen. Hur man kan förena detta med talet om en oanfrätt neutralitet är mer än vad vi kunna begripa.

Det hade utan tvivel verkat bättre om regeringen, följande ett bekant föredöme, öppet hade förklarat: härtill är jag nödd och tvungen. Vi ämna visserligen inte resonera på samma ynkliga sätt som exempelvis Göteborgs-Posten, som i en ledare drog fram Sverges ställning under Napoleonkriget och erinrade om hur vi den gången voro tvingade att förklara England krig, fastän engelsmännen lyckligtvis begrep att det hela blott var en proformakrigsförklaring, varför de ändå uppträdde mycket försynt mot oss.

Att späda på eländet genom dylikt ryggradslöst svammel må vara G.-P. och de övriga storsvenska organen förbehållet. För vår del ha vi endast att säga: vad som gjorts i en tvångssituation kan diskuteras och kritiseras, men icke utan vidare fördömas, så länge man inte tillfullo vägt alla omständigheter för och emot. Men ett frivilligt avsteg från neutraliteten, sådant som det här är fråga om, kan inte värdesättas på mer än ett sätt.

Att man från ansvarigt håll dragit fram Finlands sak i det här sammanhanget gör inte historien bättre. För halvtannat år sedan, då finnarna ensamma kämpade mot rys-

(Forts. å sid. 4).

Uppgörelse inom byggnadsbranschen men inget jobb.

Trots lönereduceringen äro arbetsköparna ovilliga att låta industrin komma igång.

Byggnadskostnadsutredningen gav profitörerna högt ställda förhoppningar.

Det blev uppgörelse i byggnadskonflikten sent omsider. Och till på köpet utan att regeringen behövde sätta sitt hot om tvångsskiljedom i verkställighet. Men hotet fyllde naturligtvis sin uppgift i alla fall, när det gällde att få parterna möra.

Det torde emellertid inte enbart vara hotet om tvångsskiljedom som förmådde arbetarna att acceptera det framlagda medlingsförslaget med dess betydande reduceringar av lönerna, utan lika mycket förhoppningarna om att verksamheten inom byggnadsindustrin skulle komma igång så snart uppgörelsen var klar, varigenom den pressande arbetslösheten skulle kunna om inte helt övervinnas så åtminstone i betydande omfattning mildras. Emellertid ser det ut som om även den förhoppningen i stor utsträckning skulle utmynna i en besvikelse. Från arbetsköparehåll har de[illegible] rent ut att det inte blir någon [illegible] byggnadsverksamhet i de tre större städerna Stockholm, Göteborg och Malmö. Hur det blir på andra orter är däremot ovisst. Kanhända blir byggnadsverksamheten även där minimal under resten av innevarande år.

Överraskande är ju inte detta. Redan tidigare ha vi erinrat om vad som borde stå klart för varje initierad, att den långvariga dragkampen om det nya avtalet i avsevärd grad reducerade möjligheterna för ett uppsving inom byggnadsindustrin under innevarande år. Därtill kommer att man även måste räkna med en viss grad av demonstrationspolitik från byggmästarnas sida. Även från det hållet råder nämligen en viss missbelåtenhet med uppgörelsen. De hade uppenbarligen bespetsat sig på att situationen skulle möjliggöra ännu längre gående reduceringar av arbetslönerna. Aptiten växer som bekant medan man äter och vissa tendenser på byggnadsmarknaden under den tid krisen varat har måhända gett arbetsköparna den föreställningen, att det slutligen skulle lyckas dem att fullständigt slå sönder arbetarnas solidaritet. Att dessutom byggnadskostnadsutredningen, inom vilken LO:s andre ordförande Gunnar Andersson spelat en framträdande roll, givit arbetsköparna vatten på sin kvarn är en sak som öppet medges från de olika förbundens sida. Tydligen stundar det en mycket illvillig uppgörelse inom den reformistiska rörelsen när kongressen en gång sammanträder . . .

Masshäktningar av ryssar och kommunister.

Franska polisen igångsätter stora razzior.

Efter tysk-ryska krigets utbrott har masshäktningar företagits av kommunister i Frankrike. Enligt uppgifter från Schweiz ha enbart i Paris tusentals tagits i fängsligt förvar.

Även i den icke ockuperade delen av Frankrike ha kommunistrazzior igångsatts efter det att Vichy, tydligen på order från "högre ort", brutit med Sovjet. Alla ryssar över 16 år ha anhållits.

Uttrycket "alla ryssar" tyder på att man inte heller litar på de vitryska emigranterna. Dessa ha också på andra ställen manifesterat sin solidaritet med sitt forna fädernesland.

Den stora människoslakten har nu tagit sin början.

Kraftmätningen Tyskland-Sovjet kommer att bli krigets hittills blodigaste fas.

Vad ryssarna förmå prestera är ännu höljt i dunkel.

Nu få vi se vad den så mycket omtalade Röda armén går för! var det första spontana utrop, varmed några söndagsvandrare kommenterade löpsedlarnas meddelanden om att den tyska krigsmakten "överskridit ryska gränsen från Ishavet till Svarta Havet".

Deras reflexion var ett uttryck för vad hela världen i de timmarna tänkte. Röda armén är, trots allt som sagts och skrivits om densamma, alltfort utanför de invigdas krets ett okänt kapitel. Dess anhängare ha höjt den till skyarna, framställt den som världens bäst rustade, bäst övade och med den bästa stridsandan utrustade armé. Dess fiender och motståndare ha skrivit betyg av rakt motsatt karaktär: röda armén är blott en väldig anhopning av oövat, odisciplinerat och för krigsbruk oanvändbart människomaterial. Krigsmaterialen, i den mån sådan finnes är föråldrad, primitiv enligt nutida begrepp. Och för att hålla andan vid makt måste de politiska inpiskarna, som finnas instuckna över allt, tillgripa de mest demagogiska medel. Så lyder den skildring man under de gångna åren fått till livs från alla dem, som velat göra Sovjet och dess militärmakt till mänsklighetens fiende nummer ett. Oftast är det dock så med dessa svartmålningar att de äro tillkomna på ett ungefär och om man kritiskt granskar och jämför allt materialet faller det sig inte svårt att hitta motsägelser, som ge en antydan om hur pass tillförlitliga dessa rapporter i själva verket äro. Ofta är det så att "rapporterna" lagats till för ett visst syfte eller för en viss situation, tillämpar man dem emellertid på en annan situation blir resulta-

(Forts. å sid. 4.)

Arbetare-Kuriren

Redaktör: G. Johansson.
REDAKTION & EXPEDITION.
1:sta Långgatan 6. GÖTEBORG. Tel. 14 50 37. Giro 40129
Utkommer varje vecka.
PRENUMERATION:

Helt år	kr. 5.—	1 kvartal	kr. 1,50
Halvt år	kr. 2.75		

Tryckcentralen, Göteborg 1941.

Kriget i östern.

Kriget Tyskland-Sovjet är alltså ett faktum. Att det slutligen skulle gå dithän har under de senaste månaderna blivit alltmera klart, och få voro väl de som efter vårmånadernas händelser trodde, att den famösa Stalin-Hitlerpakten skulle få någon betydelse i fortsättningen. Men icke desto mindre kom krigsutbrottet som en sensation av första rang. Man väntade icke att den tyska krigsledningen skulle vara beredd att så omedelbart kasta sig in i ett nytt krigsföretag av gigantisk omfattning. Inte heller väntade man att ryssarna skulle vara beredda på den omedelbara helomvändning i sin politik, som ett krig mot axelmakterna obestridligen innebär. Vad man än kan säga om ryssarna så måste man i alla fall medge att när det gällt att bevara freden med Berlin, så ha de gjort allt vad som göras kan. Deras attityd mot makterna på den andra sidan har varit åtskilligt mera avvisande för [illegible]t inte säga direkt fientlig. Att ryssarna skulle försöka vinna tid genom ytterligare eftergifter gent emot Tyskland tog man därför för en så gott som given sak.

Allt tyder också på att detta ingått i de ryska beräkningarna även denna gång. För dem har tiden för ett avgörande på slagfälten ännu inte varit mogen. Att vänskapen med [illegible] inte skulle ku[illegible] na [illegible] som helst ha naturligtvis redan ganska länge varit klara över. Men deras förhoppning var att få utkämpa den avgörande kraftmätningen med ett Tyskland, som till ytterlighet försvagats under lång och hård kamp med den anglosaxiska världsmakten.

Med detta resonemang har man också kommit fram till förklaringen av tyskarnas brådska när det gällt att uppnå det stora avgörandet. Ty även den minsta eftertanke säger oss, att från den stund tyskarna och ryssarna började betrakta varandra som fiender, dömda till att en gång möta varandra i en blodig envig, måste allt som är till ryssarnas fördel framstå som en nackdel för tyskarna. Var det en fördel för ryssarna att få avgörandet uppskjutet så länge som möjligt måtte det ha legat i tyskarnas intresse att i stället komma fram till ett avgörande omedelbart.

Syftet med det tyska angreppet i öster råder inte heller den minsta tvekan om. I första hand är det Ukrainas kornbodar som locka, i andra hand är det oljekällorna i Baku. Och som ett sista men därför inte mindre viktiga motiv tillkommer det strategiska behovet av att ha ryggen fri vid en kommande invasion mot England — om det nu någonsin blir någon.

Att den tyska ledningen vågat sig på ett så vittgående företag som ett krig mot Sovjet under alla förhållanden är, för att kunna säkerställa sin livsmedelsförsörjning, ger ändock en liten inblick i hur allvarligt det tyska försörjningsproblemet är. Det uppenbarar för oss att behovet för den kommande vintern är så stort att det inte längre förslår med vad ryssarna kunna leverera av sitt överskott. Nu måste de släppa till allt, om katastrofen i Centraleuropa skall kunna undvikas. Och problemet för tyskarna är inte blott att sätta sig i besittning av Sovjets rikedomar, men att göra det på så kort tid att räddningen inte kommer för sent. 1918 lyckades det också för de tyska härarna att tillkämpa sig kontrollen över Ukrainas slätter. Men det skedde för sent. Innan segern hunnit nyttjas på det sätt som avsikten var, hade hemmafronten under trycket av den förtvivlade försörjningssituationen brutit samman. Hade erövringen skett ett år tidigare hade Tyskland med stor sannolikhet vunnit världskriget.

Vi kunna inte avsluta dessa allmänna kommentarer över vad som skett och sker utan att med några ord beröra den förmenta diplomatiska skickligheten hos ryssarna, vilken allsedan stormaktskrigets utbrott nära nog framstått som ett av hela världen erkänt faktum. I ljuset av vad som nu skett krymper den uppreklamerade diplomatiska överlägsenheten samman högst betydligt. Ryssarna ha inte genom sin undfallenhet för axelmakterna lyckats med det som för dem var det primära: att undgå att själva dragas in i kriget. Men i stället ha de — i avvaktan på att turen att få känna på den tyska krigsmaskinens effektivitet — förhjälpt Hitler att göra upp räkningen med alla sina överiga fiender undantagandes England förstås. De ha snällt och lydigt hjälpt till att mata den tyska krigsmaskinen, medan denna varit upptagen med att krossa Frankrike och småstaterna runt Europa. Nu när förarbetet är undangjort kastar så nazismen masken och sätter in hela sin kraft på att ge "vännerna" i Moskva dråpslaget. Det har under detta krig varit en sport på alla håll att tala om vad man förutsett och hur riktigt man bedömt läget. Ryssarna ha i det fallet gått i spetsen, knappast en gång ha de mäktiga borta i Moskva tagit till orda utan att från sin upphöjda plats ge världen en del vinkar och antydningar om hur utvecklingen i fortsättningen skall komma att förlöpa. Men man kommer inte bort från det intrycket att när det gäller Sovjet själv så har i alla fall händelseutvecklingen blivit väsentligt annorlunda än vad de styrande i Moskva räknat med. Även om naturligtvis de ryska politikerna inte komma att stå svarslösa när det gäller att bortförklara denna omständighet, så har gemene man världen över i alla fall ett bestämt intryck av, att hela Molotovpolitiken varit ett hopp i galen tunna och att ryssarna nu på ett fruktansvärt sätt få bära följderna av en politik som med bästa vilja i världen inte kan ges annan beteckning än ett opportunistiskt vinglande hit och dit.

Finlands sak är icke vår.

Om vår sak är att bevara freden, så kan den icke vara Finlands sak, som är kriget.

Man säger, att Finland icke velat kriget, att det icke börjat kriget, att kriget påtvingats det, att det bara försvarar sig, att Finlands sak i dag är densamma som 1939—1940 och att Finlands sak då var vår sak och följaktligen måste så förbli även nu. Detta påstående innehåller dels saker, som först måste bevisas, innan de kunna accepteras, och dels en slutledning, som är oriktig, skriver Arbetaren.

Det är icke bevisat, att det är Finland, som även denna gång är den angripna parten. Det är icke bevisat, att de styrande icke velat kriget. Det är icke bevisat, att Finland bara för försvarskrig, och så länge detta icke är bevisat, är det icke heller bevisat, att Finlands sak i dag är densamma som 1939—40. Men även om allt detta skulle kunna bevisas — vilket är osannolikt — så kan icke Finlands sak nu bli vår sak på samma sätt som 1939—40, då man gick så långt, att man öppnade våra arsenaler för Finland, ty ett återupprepande härav skulle med största sannolikhet försätta oss i fiendeställning till demokratierna.

När Tyskland proklamerade det "heliga kriget" mot bolsjevismen, stodo tyska trupper uppmarscherade mot de ryska gränserna på finsk mark "i förbund med" finska trupper under general Mannerheim. Denna Hitlers uppgift har icke förnekats eller dementerats av den finska regeringen eller krigsledningen. För bevarandet av Finlands fred med demokratierna borde detta varit angeläget. Man kan därför med största sannolikhet gå ut ifrån, att den tyska framställningen är riktig. Men om det angripande Tyskland har stridskrafter uppmarscherade i Finland "i förbund med" finska trupper, så kan rysk bombardering av militära mål i Finland knappast karakteriseras som angrepp utan som försvarsåtgärder mot angriparna. Finland kan då icke göra gällande, att Ryssland är angriparen, eller att det självt bara försvarar sig. Innan man godtar den finska försvarstesen, måste det framläggas bevis. Så vitt vi förstå, saknas sådana hittills. Till dess sådana bevis framlagts, kan man icke gå ut ifrån, att Finland bara försvarar sig och att för Sverge förhållandena äro analoga med 1939—40.

Men det finns också ett annat moment i det finska kriget.

Finland för i dag ett krig på fascismens sida. Om Finland 1939—40 kunde göra gällande, att det kämpade för d e m o k r a t i n, så hade detta påstående åtminstone ett s k e n av berättigande. Detta sken av berättigande finns icke i dag. Finland kämpar i dag på v ä r l d s r e a k t i o n e n s sida. Det kämpar på deras sida, som gripit till vapen för att krossa demokratin. Det kämpar samman med den tyska nazismen, den italienska fascismen, den spanska falangismen, samman med fascistiska formationer från Holland, Belgien, Norge, Danmark och Balkan. Alla dessa styrkor äro ute för att krossa demokratin och utrota folkfriheten. Därmed för Finland en kamp även mot Sverges demokratiska intressen. Finland försvagar vår ställning och bidrar att även sätta vår fred i fara. Därför kan Finlands sak icke vara vår sak.

Man kan väl driva advokatyr och säga, att Finland gått i krig mot bolsjevismen och att dess insats stannar vid detta. Detta argument är icke hållbart. Finland stannar icke vid "detta", ty det för kriget i allians med Tyskland och dess krigsoperationer ingå som ett led i det tyska kriget för hegemoni kommer också att drabba Sverge och dess demokrati. Hur är det då möjligt, att Finlands sak skulle vara vår sak?

Utan att kunna förneka dessa fakta, finns det likväl krafter och pressorgan i Sverge, vilka hävda och komma att hävda, att Finlands sak är vår sak och att vi av alla krafter böra hjälpa Finland.

Vilka äro dessa krafter? D e ä r o d e m o k r a t i n s f i e n d e r. De äro den femte kolonnens element. De äro krafter, som vilja likvidera vår egen demokrati. Som vilja vår uppslutning till de makter som föra krig för att likvidera demokratin. De vilja bekämpa den bolsjevikiska diktaturen, men bara för att främja den fascistiska diktaturen. Då det svenska folket är fiende till allt slags diktatur, äro dessa element också fiender till det svenska folket.

Därför: Utan att vilja befrämja vår egen undergång kunna vi icke göra Finlands sak till vår sak. Finlands sak är icke vår sak. Ty vår sak är friheten och freden.

Har Du köpt Solidaritets-märket?

Under den senaste tiden är det ytterligare en hel del kamrater vilka blivit inkallade till beredskapen. För att dessa kamrater, vars ekonomi ju icke brukar vara den bästa, icke skall behöva bliva helt isolerade utan även under beredskapstiden kunna stå i förbindelse med organisation har som bekant SAC utfärdat ett Solidaritetsmärke vars hela behållning går till prenumeration åt de inkallade. Märket kostar endast 50 öre och bör finnas i varje arbetande SAC-medlems bok. De LS som ännu icke rekvirerat märket bör omedelbart göra detta.

Observandum

Enär ett flertal kamrater tydligen icke observerat vårt tidigare meddelande om att nr. 25-26 av tidningen sammanslagits till ett nr. och att det således *icke* utkom någon tidning den 28 juni, få vi ännu en gång upplysa härom.

Arbetare-Kurirens Red.

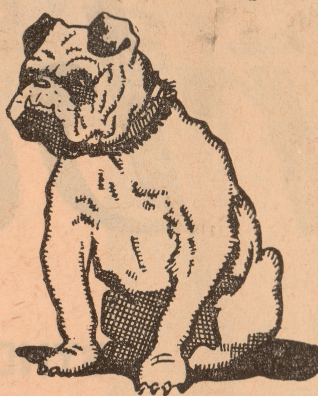
Europa räddat?

Europa har räddats, förklara de tyska tidningarna. Räddningsbragden har utförts av de tyska soldaterna under den vecka som gått. Ryssarna förberedde i tysthet en väldig uppmarsch, syftande till att lägga hela den europeiska kontinenten under sitt välde. Ett veritabelt förintelsekrig planerades. Men mitt uppe i de ryska förberedelserna kom den tyska armén och gjorde slut på alltsammans. Innan ryssarna ännu hade hunnit slutföra sina förberedelser bröto tyskarna in i landet och slogo sönder hela angreppsplanen.

Tyvärr framläggas inga bevis för att denna relation är med verkliga förhållandet överensstämmande.

Man anger icke ens varifrån de sensationella upplysningarna erhållits. Men vi veta ju från det föregående hur det brukar gå till och kunna därför även denna gång med synnerligen stor noggranhet rekonstruera händelseförloppet. Någon enfaldig rysk soldat har naturligtvis sprungit omkring med de hemliga ryska statspapperen i fickan — Stalins och Molotovs världserövrareplaner, den ryska arméledningens fälttågsplaner etc. — och så har karlen gått och drullat så att han fallit i fångenskap hos fienden.

Sådant lär nämligen ha hänt förr.

Hej, svejs i lingonskogen.

Det fanns en tid — Oh vilken tid! — då de s. k. kommunisterna i djupa brösttoner och med darr på stämman kunde meddela sina andäktigt lyssnande adepter och "sympatisörer", att den gudomlige och jätteälskade ledaren för den jättesocialistiska jätte-Sovjetunionen, funnit det behagligt att i den revolutionära arbetareklassens intresse ingå en fostbrödrapakt med den likaledes store, men av de engelska imperialisterna nedsvärtade ledaren för det tyska broderfolket, herr Adolf Hitler. Och när sedan, vid delningen av Polen, dessa gigantiska jättestorheter till tonerna av Horst Vessel och Internationalen föllo i varandras armar, då grät allt folket. I glädjen över detta jättelika framsteg för fredens och rättvisans ideal!

Om vi inte minns fel kunde vi under denna beaktansvärda period av "Kommunismens historia" räkna till icke mindre än 13 stycken DNB-telegram i den blott fyrsidiga Arbetartidningen, alla talande samma hänryckta språk om de båda "paktbrödernas" samhörighet för livet och om de blodsband som bundo de ryska och tyska folken. Allt var frid och fröjd i den tysk-ryska lingonskogen. Och de svenska avläggarna kunde utdela nysockrad surkart till sin troende skara.

Sedan har samma tidning ända in i det sista av våra dagar med nådigt tillstånd från samma tyska nyhetsbyrå promt och fermt kunnat leverera färska dementier av alla illvilliga rykten om att det skulle ha kommit en fnurra på tråden mellan de såta vännerna: Det är en gemen lögn och förbannad dikt av de engelska imperialisterna, att tyskarna och ryssarna förbereda krig mot varandra. De tyska och ryska folken ha funnit varandra och det skall aldrig lyckas för de brittiska krigshetsarna att förverkliga sina hetaste önskningar att driva Tyskland och Sovjet i krig mot varandra! — Känner ni igen valsen?

Under hela denna, som vi anta för kommunisterna så lyckliga tid var den svenska lingonskogen inte mycket att hurra för. Skulle man vågat sätta tro till allt vad kommunisttidningarna då hävde ur sig, så skulle det svenska folkhemmet verkligen göra skäl för epitetet "tjyvsamhälle". Landets ledning låg till cirka omtrent 200 procent i händerna på uppenbara profascister och femtekolonnare, vilka med mörkläggnings-westman i spetsen helt lyckats att förkväva den gnutta av frihet som arbetareklassen under många års hård kamp lyckats att tillskansa sig. Mordbrännare fingo härja ostört och polisövergrepp och -terror hörde till ordningen för dagen.

Så lät det då. Men tiderna förändras och kommunisterna med dem. Nu har man lagt en ny skiva på grammofonen och så är det bara att veva på. Med den gamla sanningen för ögonen att "En lögn hinner att springa runt världen medan sanningen tar på sig skorna!"

Nu är farbror Hitler inte någon missförstådd och av engelska banditer överfallen fredsvän längre. Snarare är han en bandit som överfallit de engelska för att nu inte tala om de ryska fredsvännerna. Tillståndet i den rysk-tyska lingonskogen har undergått en märkbar försämring och de svenska eftersägarna vrida sig som ormar i en myrstack.

Samma metamorfos har den svenska lingonskogen undergått. Det finns inga glupska vargar längre. Allt andas frid och fröjd. Omgärdad av urgamla demokratiska fri- och rättigheter står den väna sippan blygt nickande i lunden, den kära gamla lunden i vårt kära gamla land, som vi med liv och blod skola försvara! I bästa läsarstil heter: "Vårt land klär sig nu i sin fagraste sommardräkt. Vårens krafter har brutit igenom och grönskan står i sitt flor. Kärare än någonsin är oss nu detta land, med vars frihet och oavhängighet vår egen framtid är förbunden"!

Så ska banne mej en slipsten dras! Även om det skulle vara så, att den väna sippan utgöres av herr Westman, som nickar ett blygt ja till ett ytterligare förlängt transportförbud, och även om det icke är vårens utan reaktionens krafter som brutit igenom och just planlägger ett fullständigt förbud för hela den radikala arbetarrörelsen, så är det ändock bara att veva på. Tids nog kommer väl order om nästa skivbyte igen.

X. X.

Veckans bio.

Aveny: Smekmånad på prov.
Cosmorama: Balalaika.
Lillan: Du stal min dotter.
Nya Teatern: Kadettkamrater.
Royal: Natt över Tunis.
Scala: Mr. Smith i Washington.
Skansen: Honolulu.
Spegeln: Tillbaka till hemmet.
Victoria: Dagens bilder kl. 1—10.

Skogs o. Flott har hållit kongress.

Förbundsstyrelsen omvald.

Skogs o. Flottningsarbetareförbundet har hållit kongress i Stockholm under midsommarhelgen. Bland frågor som behandlades kan nämnas avtals- och taktikspörsmålen i vilka ett uttalande antagits. Förbundsstyrelsen omvaldes.

Folkpensionärerna bilda förening i Skreanäs.

Anslutning till Riksförbundet.

Under förra veckan bildades på initiativ av J. Björnheden en ny Folkpensionärernas förening i Skreanäs, Halland. Den tillsatta styrelsen fick följande sammansättning: ordf. Carl Berntsson, sekr. Ivar Larsson, kassör Alexander Larsson samt F. Andersson och B. Andersson. Till suppl. utsågos Carl Bengtsson och fru Ebba Andersson. Vid starten antecknade sig ett 25-tal medlemmar och beslutades om anslutning till Sverges Folkp. Riksförbund, vars stadgar godkändes.

Vad månde bliva av det projektet?

Utredning om statsunderstödd svensk film.

Ett TT-meddelande upplyser oss om att ecklesiastikministern utsett fem sakkunniga för utredande av frågan om statligt understöd åt konstnärlig svensk filmproduktion. De sakkunniga äro radiochefen Carl Dymling, riksdagsman E. R. Hagberg, expeditionschef Romberg, riksdagsman John Sandén och regissör Victor Sjöström.

Bara nu inte herrarna råka förväxla "statsunderstödd" med "statskontrollerad"!

Människan.

Av H. Heintze.

De nu hela världen utöver pågående kannibalistiska orgierna kan betraktas från skilda synpunkter. Det beror på vilket historiskt och logiskt perspektiv betraktaren lägger på händelserna.

Gå vi ut från en teologisk synpunkt, ter sig det mänskliga världsperspektiv i denna stund fullständigt nedslående. Och måste man förfalla till fullständig pessimism. Men liksom den teologiska världsuppfattningen är alltigenom falsk, så ger pessimismen heller icke någon sann världsbild.

Enligt teologi, enligt bibelns myter exempelvis, är människan ett ursprungligen andligt högtstående väsen, som efter ett syndafall dömts till ständig botgörning och är människolivet i grunden en sorglig färd genom en "jämmerdal". Den vetenskapliga forskningen har för all framtid förvisat denna mytologi till det förgångna. Geologins och biologins ojäviga bevis ådagalägga till full evidens, att människan tvärtom är ett naturväsen och en produkt av en under oändliga tidsrymder försiggående utveckling. I stället för att människan intagit en hög andlig ståndpunkt och sedan därifrån fallit till en lägre, är det i realiteten så, att människan är en varelse, som tågat ut från ett primitivt grotteliv och i ständig kamp mot en motspänstig natur och ett fientligt djurliv steg för steg, mödosamt håller på att arbeta sig upp å ett högre plan. Människan är ingen svunnen utgångspunkt utan ett ännu icke uppnått framtidsperspektiv. Människan finnes strängt taget ännu icke för handen. Den människa och den mänsklighet vi bruka tala om är endast en idé, en ideologi. Hon finns ännu endast i böcker och drömmar. Och om tilläventyrs en människa uppenbarar sig, hälsas hon som gudason. Det är alltså den felande länken, som finnes. Och den behöver vi icke söka. Det är den felande länken, som i detta nu manifesterar sig i de kannibalistiska orgier, hon benämner krig. Som ju innebär den ena människans slaktande och uppslukande av den andra.

Alla dessa ideologier alltså, om människan som en "homo sapiens", sådana de proklameras i myter och religioner, äro endast fantasier och fromma önskningar. Och samtidigt innebära de en lögn och ett hyckleri. Människan är ingen fallen ängel. Hon är tvärtom ett rovdjur, som genom en ytlig bildning och kultur söker gömma, dölja klor och ragg. Ja, hela detta s. k. kultur- och samhällsliv är till mer än 50 procent ett polerat, "förfinat" rovdjursliv. Ett liv, som i grunden harmonierar med livet i djungeln. Det kapitalistiska samhället är alltså ett tillstånd, där efter vissa normer och regler den ena individen eller nationen fungerar som den andres varg.

Den osanna teologiska-mytologiska uppfattningen av människan har skapat hela detta falska samhällstillstånd. Med alla dess falska institutioner. Som utgiva sig för "andliga", men i realiteten äro rent animaliska livsyttringar. Prästens och missionärens, domarens och lagstiftarens, pedagogens och byråkratens funktioner och yrken representera visst inga sociala välfärdsinstitutioner. Utan i realiteten endast produktionsmedel. Medel för förvärvandet av makt och profit och s. k. social ställning och "anseende".

Har det då icke funnits verkliga idealister? Jo, för visso. Och i alla tider ha dessa stenats, hudflängts och mördats av det s. k. goda sällskapet. Vars ideal i alla tider varit mörkläggning och inskränkthet.

Man talar t. ex. om grekers och romares, om antikens höga kultur och prästerliga sociala institutioner. Hurusom konst, vetenskap och andliga idrotter idkats och gynnats.

Det är lögn och förbannad dikt alltigenom. Alla dessa andliga idrotter ha i alla tider endast tjänat som njutnings- och högfärdsmedel, dekorationer för en profiterande klass. Konsten och vetenskapen har i alla tider varit ett servilt tjänstehjon under kyrkan och kapitalismen (mecenaten).

Konst, litteratur och vetenskap ha tolererats! Ja, i den mån de icke rubbat cirklarna för den härskande profitörklassen. I annat fall ha konstnärerna och forskarna hamnat i landsförvisning, socialt elände och fattigdom eller fängelse och dårhus. Hela den mänskliga kulturkampens historia är ju endast en historia om oupphörliga offer och martyrskap. Dessa antikens s. k. berömda folk, dessa greker och romare, som mörda Sokrates, Pytargoras, Aristototeles och tusende andra, som förklarade Demokritus, atomlärans grundläggare, för vansinnig. Samtidigt som de dekorerade rader av andens perukstiker med lärdomens alla insignier och emblem. Detta herrskap är precis på pricken samma andens pöbel. Som brände Giordano Bruno. Och höllo Kopernikus och Galilei under årslång polisuppsikt. Och censurerade deras skrifter. Censuren och mörkläggningen, ja, som under alla tider varit den självgoda Medelsons huvudvapen. För att inte tala om huvudnäring.

Det är den felande länken, som måste övervinnas. Det är den kannibalistiska människan, som står i vägen för en mänsklighet i logisk bemärkelse.

Huru skall detta ske?

Svar. Saken är sublimt enkel. Man börjar helt simpelt med sig själv. Sedan man övervunnit det fega, självsäkra djuret, som lurar i varje människosjäl. Är man färdig att besegra själva fanliten numero 666. Och alla hans tjänsteandar. Eller med andra ord. Den fega djurmassan. Som låter sig tvingas till massmord på sina medlikar och olycksbröder. Vilka i grunden ingenting högre önska. Än att få vara i fred.

Endast så kan freden realiseras. Ty dessa fega stackare, som krypa in i pansarburar och därifrån tro sig kunna kommendera en värld. Förvandlas till maktlösa narrar. Så snart massan icke längre låter sig suggereras och kommenderas!

Sådan herre, sådan dräng, heter det visserligen. Och det är visserligen sant. Men det är också lika visst, att drängarna, att slavarna äro förutsättningarna för en kommenderande herrekast. Utan slavhopar ingen kanonmat. Och ingen möjlighet för kannibalistiska krigsorgier.

Vi ha icke velat frihet. Därför skörda vi kriget. Och den nesliga döden i skyttegravarna.

Men som sagt. För den, som vill vara människa, är tiden ännu icke försutten, för den ges alltid möjlighet att avsvära sig djurets, kannibalismens stupida, meningslösa och fega gärningar.

Summa. Den kapitalistiska samhällsformen håller på att kulminera — explodera. Men mänskligheten går därför icke under. Hon står tvärtom i begrepp att, visserligen under oändlig smärta, födslovånda, framskapa, framföda. En ny högre samhällsform.

"Kommunisterna ha alltid rätt!"

"De som förra veckan hade stelnat i skräck för den tyska pansararmén, torde efter Hess' flykt i stor utsträckning springa över till den motsatta överdriften. Men Rudolf Hess' flykt ändrar ingenting i ett betydelsefullt faktum: att Tyskland militärt besegrat England och sina övriga motståndare på hela den europeiska kontinenten".

(Arb.Tidn:s ledare 15 maj 1941)

*

"Sedan snart två år befinner sig Tyskland i ett krig vars syfte uppges vara att "krossa det plutokratiska England". Men hittills har Tyskland inte varit i stånd att erövra en tumsbredd av Englands jord eller av det engelska imperiets besittningar. Och dess läge och utsikter är, trots de många militära framgångar, i dag sämre än vid krigsutbrottet år 1939".

(Arb.Tidn:s ledare 23 juni 1941)

Rörelse utan framtid.

Henry B. Parkers: **Marxismen obducerad**, Natur och Kultur, Stockholm.

Stora händelser kasta sin skugga framför sig. Med eller mot Hitler, frågade sig en värld, efter Stalins övertagande av den officiella högsta makten. Skulle det nu verkligen röra sig om betydande förestående "kursändringar", för vilka blott Stalins personlighet kunde garantera nödvändigheten och framförallt riktigheten av gent emot eventuella invändningar, så är man åtminstone färdig med det problemet.

Enligt A.T. för den 30/11-39 förklarade Stalin genom Pravda: "Det var inte Tyskland som anföll Frankrike och England, utan det var Frankrike och England som angrep Tyskland och därigenom ådrogo sig ansvaret för det nuvarande kriget". Formellt riktigt, nu tränger sig emellertid den frågan fram om inte detta var ett bittert piller för dem som ännu hade Dimitrovs kraftfulla ord på VII:de Världskongressen ringande i öronen: "Den tyska fascismen spelar rollen av stöttrupp för den internationella kontrarevolutionen, och huvudanstiftare av det imperialistiska kriget." Men Guds vägar äro underbara.

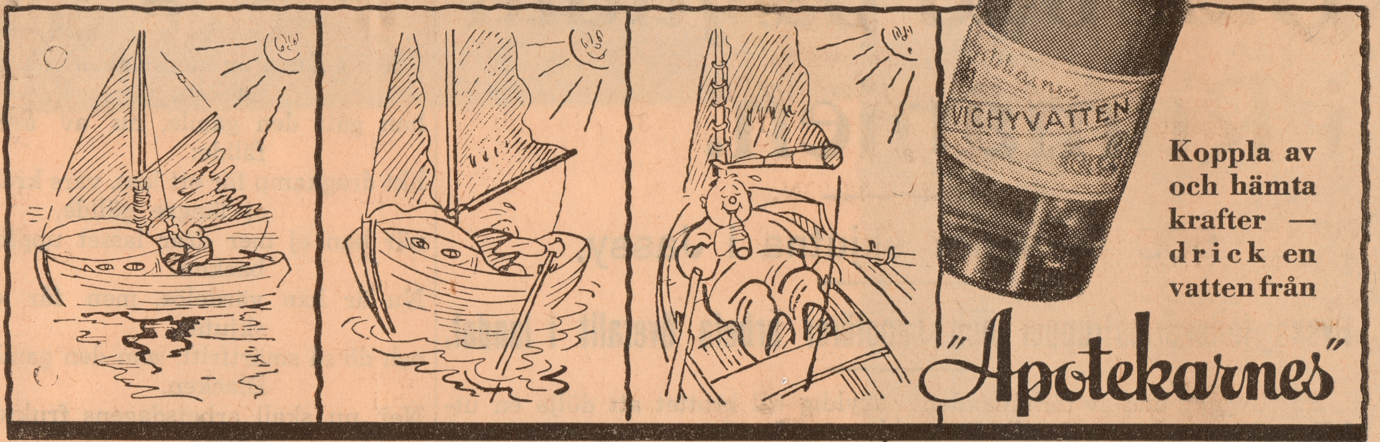
Och så fortsättes det i Pravda: "... ty Sovjetunionen ansåg och anser fortfarande, att ett upphörande av kriget snarast möjligt skulle radikalt förbättra situationen för alla länder och alla folk". Det är uppenbarligen för svårfattligt av dem som ännu inte trängt in i den dialektiska materialismens djupaste djup. För vad slags folk situationen skall "radikalt förbättra sig" får man naturligtvis ingen upplysning om. teorier voro patentskyddade skulle det inte överraska någon om man en dag från samma ställe förklarade att Hitler är marxist och att det i grund och botten blott behövdes mensamt kunna vandra in i det föroväsentliga revideringar för att gelovade landet eller som det med ett klarare uttryck bör heta: till statskapitalismen.

Ja, folkens ledare ha det inte lätt, kritiska tider fordra kraftiga dosiser av narkotika. Sade inte en gång Lenin, i ett anfall av bolsjevikisk självkritik: "Vi avsågo att draga kärran, tyvärr är det kärran som har dragit oss." Naturligtvis är socialismen icke vederlagd i och med vederläggandet av det ryska experimentet. Prof. Parkes finner i sin bok "Marxismen obducerad" den enklaste och allmängiltigaste formel: "hur fullständigt historien underlåtit att rätta sig efter Marx' förväntningar". Den föreställning prof. Parkes har av en effektiv arbetarrörelse framgår tydligt av den omständigheten, att han som marxismens hittillsvarande egentliga förespråkare blott ser en krets av intellektuella som sträva efter att skapa fram en skara troende omkring sig.

Upptakten till bankrutten begyntes av en marxistiska riktningen av socialdemokratisk prägel 1914 genom prisgivandet av internationalismen. Då parollen löd: Med Gud och Kejsaren för fosterlandet. Och den bolsjevikiska riktningen fortsatte på den inslagna vägen, i det att "Kommunistpartiets välde inneburit icke proletariatets diktatur utan diktatur över proletariatet", framhåller Parkes. De revolutioner man hoppats på utanför Ryssland uteblevo och därmed försvann drömmen om kapitalismens störtande enligt den vetenskapligt upputsade historiska materialism. Om inte övertygande så dock bestickande är prof. Parkes klarläggande av industriell demokrati och så kommer det, om och med plats för en del invändningar, följdriktigt: "Av alla former av revolutionär socialism är syndikalismen den sundaste, därför att den ensam har insett statscentralismens och byråkratins olyckor".

I övrigt vittnar boken om ingående kännedom om marxismen och det har lyckats författaren att träffande upplösa dess historiska missions nimbus. Man kan blott beklaga att bokens spridningsmöjligheter genom å ena sidan kriget och å andra sidan genom det andliga tryck som utövas över folken av "folkledarna" är högst begränsad.

-ius.

Från Stockholms horisont

Stockholm i juni.

Nya irritationsmoment ha tillkommit som följd av världslägets förändrade aspekt. Skeendets gigantiska storhet kommer individerna att hissna i känslan av sin mänskliga bräcklighet och litenhet. Samtidigt blottas med skoningslös realism hur de stora ordens och de feta frasernas upphöjda män faller ihop i vanmakt och feghet. Nu får folksjälens bottenlösa indifferentism, odlad av mästerliga skolmästare på alla det kapitalistiska systemets tribuner, sitt straff, och medan detta tillbud till tragikens sista akt utspelas rinner det "glada vanvettets" sista sandkorn obevekligt genom tidens timglas. Hur meningslös är då icke i denna stund massornas förvirrade fråga: varför — varthän? Redan för länge sedan ha vi sagt att massorna, det arbetande och skapande folket, måste taga skeendet i sin egen hand, för så vitt de ville hindra att mänskligheten drevs tillbaka till medeltidens mörkaste mörker. Nu ramla alla utanverk. Underverkens tid är förbi. Men, trots allt, förstår inte arbetarmassorna och socialisterna heller nu, att det är tid att göra motstånd, att de måste gå till förkrossande strid för idealen.

Den fascistiska totalismen skapar, liksom den neroitiska barbarismen och det napoleonska despotväldet på sin tid — lyckligt nedsjunket i det förflutnas skuggor — ej blott tyranner utan också slavar. Och nutidens slavar tända, liksom sina historiska föregångare "smickrets och den devota underdånighetens äckligaste rökoffer för stundens herrar". De underkuvade slavarnas offerpräster kyssa usurpatorernas stöveltå som om det vore den heligaste andakt och försvarar sig inför allt folket och förmena sig ha utfört en gudelig behaglig gärning. Och systemets propagandister se till att själslågheten blir ännu lägre och att egoismen blir allt krassare. Så mognar sinnena för totalismens onaturliga tillstånd. Det allmänna tillståndet synes peka på tidstypiska kuppförsök à la Napoleon av 1795, medan massorganisationerna inte våga knysta endast därför att deras egna representanter sitta som förvaltare av det kapitalistiska samhället. Nu gäller det att hålla ögon och öron öppna. All aktivitet måste inriktas på vakthållning kring demokratin, kring neutraliteten och till kamp för de socialistiska målen. Till varje pris måste förhindras att någon usurperar makten och lägger den i händerna på en enväldig despot.

SAC har återigen bekräftat sin neutralitetslinje i den pågående kampen och i ARBETAREN har i kategoriska ordalag betonats att *"så mycket är emellertid säkert, att det svenska folket icke vill bli indraget i kriget på axelmakternas sida."* Ledarskribenten tillägger: *"Dit får det icke gå. Emot en sådan sakernas utveckling måste det med alla medel göras mostånd."* Det kursiverade är en programförklaring för hela den syndikalistiska rörelsen. Vid samtal jag haft med många kamrater understryker de denna officiösa framställning av SAC:s neutralitetspolitik. De syndikalistiska kretsarna här följer dagens händelser och åtgärder med skarp uppmärksamhet.

*

Nils Flyg och kreugerpressen kastade masken samtidigt. Den 22 juni betecknar slutet på försöken att bakom talets rökridå dölja sina innersta syften. Nu kommer denna press med pekpinnar åt det svenska folket. Ingen press är mindre skickad att agera vägledare än denna. Den lockar med första klass och hotar med godsfinka; den kittlar fåfängan med hegemonianspråk i Skandinavien och utlovar framskjuten ställning i "Neuropa". Om vi bara accepterar "befriaren". I övrigt blommar bolsjevikhatet i alla kapitalisttidningar och när detta hat kommer från det hållet vet man ju på förhand vad deras hat i grund och botten gäller. Dessa blad ha ju aldrig kunnat skilja på likt och olikt. De identifierar hela arbetarrörelsen i blotta ordet "bolsjevism". Hela borgarpressen liksom även den partibundna samförståndspressen ha fått samtidigt recidiv från vintern 1939—1940. Den ensidiga förljugenheten har återvänt i spalterna, med andra ord: man tänder smickrets äckligaste rökoffer för Europas befriare från arbetarrörelsen. Ryssahatet stiger med kolossal hastighet. Nya Dagligt Allehanda prövar en ny taktik, som i lömskhet söker sin like i alla tider. Den 26 juni publicerar den på sid. 3 sovjetryska informationsbyråns meddelande om operationerna. Men den tar sig "friheten" att som slutkläm och så att det skall se ut som om det vore ryssarna som alltjämt talade, tillfoga ett avsnitt av den tyska krigsmaktens egen framställning. Läsaren skall bringas tro att *även detta* har den sovjetryska byrån sagt. Den godtrogne läsaren tror det naturligtvis. Men "kristenheten" får väl inte ha några hämningskomplex när det gäller att "förinta" de sovjetryska människorna, som ju inte har någon gud att vädja om hjälp till, så gudlösa som de äro. Och NDA försäkrar att någon pardon för "ryska krypskyttar" blir det inte, men så räknar väl krypskytten vid Kungsgatan på det i tidens fullbordan? Att hatet skulle blomma och prunka i de "kristna" kapitalist[illegible] och att deras "neutralitet [illegible] bli ensidig kunde man räkna med på förhand. Att inte det ryska folket kunde följa "den moderna realismens politik" och "bereda väg för befriaren" synes ha gett ny bekräftelse för de värda bladen hur "efterbliva" och "primitiva" rysarna äro. Den svenska kapitalismens förbundna tycker det är hemskt att inte ryssarna vill bli tyska kolonialslavar. Kan man måhända ur detta ställningstagande utläsa innebörden i det kapitalistiska Sverges senaste eftergift? Vilken lott har de tillärnat sitt eget dyra fosterland?

*

Det är allom bekant att de enda som ha rätt i dag av principiella skäl nagelfara bolsjevismen så är det vi. Men när kapitalisterna göra det identifierar de hela arbetarrörelsen. Det är likaså bekant. Emot bolsjevismens statskapitalistiska system satte vi den fria socialismen, de fria gruppernas fria samspel för en gemensam lycka, liksom för en kollektiv anspänning av produktionskrafterna. Men vi trakta icke efter bolsjevikernas fysiska liv, detta trots att många tusen av våra egna kamrater ljutit döden i kampen för idealen även i det ryska samhället. Nu är emellertid tiden för handling inne och för de i grund och botten godmodiga och fredliga ryssarnas del kom den i form av eld och bly, tanks och flygmaskiner. Men vad vi se för våra ögon i dag är kanske i själva verket blott en förpostfäktning för den fruktansvärdaste uppgörelse som någonsin utspelats mellan människorna på vår planet och när den stunden är inne gäller det kampen för en idé som skänker största mått av frihet och jämlikhet åt mänskligheten.

A—o.

Slå vakt om neutraliteten!

Den fas i de imperialistiska makternas kamp om världshegemoni, som öppnats med Tysklands krig mot Ryssland och användandet av finsk mark som uppmarschområde, har åter bringat kriget i vårt omedelbara grannskap och ökat riskerna för vårt eget folk.

Friheten kan icke bara hotas utifrån, den kan också hotas inifrån. Det gäller att stå emot såväl de krafter, som arbeta för landets indragande i kriget och anslutning till "nyordningen" som de krafter vilka i en konjunkturartad inre anpassning äro benägna att bereda väg för totalismen.

De aktivistiska krafter, som redan under rysk-finska kriget gjorde sitt bästa för att engagera landet i den krigiska sammandrabbningen, ha åter kommit i verksamhet. Mer eller mindre öppet kräva de landets deltagande i kriget för att tillförsäkra det en "första klassens biljett" i nyordningens Europa. Svenska divisioner skulle kastas ut på världskrigets slagmarker. Det gäller att med fasthet och beslutsamhet möta femte kolonnens folkfientliga strävanden.

Icke mindre farlig är den "realpolitiska" riktning inom arbetarrörelsen, som för upprätthållandet av egna politiska positioner tror sig genom en fortskridande avdemokratisering kunna tillfredsställa främmande anspråk och bevara landets oavhängighet. Den ofrånkomliga konsekvensen av en sådan politik måste bli, att såväl demokrati som oavhängighet förspillas. Fortsättandet av denna politik måste på det bestämdaste bekämpas.

Det svenska folket begär ingenting annat än att få leva i fred och frihet. Det begär inga företrädesrättigheter i form av "första klassens biljett". Det begär ingen "ledande ställning" i Norden. Det begär bara att i solidaritet få samverka med övriga fria folk.

Bevarandet av freden genom neutralitet är den politik till vilken folket anslutit sig och denna politik måste upprätthållas. Men icke i den formen, att landets arsenal ställes till disposition för andra makter. Detta slags "neutralitet" förmår icke bevara freden.

Krigsutvecklingen har ökat faran för det svenska folket. Stegrad vakthållning mot alla de skilda intressen, som vilja landets engagerande i kriget, är påkallad. Landets fred och folkets frihet äro de dyrbara tillgångar alla måste slå vakt omkring emot alla reaktionära anslag.

SVERGES ARBETARES CENTRALORGANISATION.

Arbetsutskottet.

Öka lösnummerförsäljningen!

Blodbad på judar i Rumänien.

500 personer skjutna i Jassy.

Ryska fallskärmstrupper och sabotörer arbeta överallt i landet.

En ohygglig bild av förhållandena i Rumänien ger ett officiellt Bukaresttelegram, som omtalar att man i staden Jassy skjutit inte mindre än 500 ryska kommunister, till största delen judar, vilka påstås ha givit eld mot tyska och rumänska trupper bakom fronten.

I telegrammet meddelas också att rumänier som hålla utlänningar dolda hos sig komma att arkebuseras jämte samtliga medlemmar i familjen.

Talrika ryska fallskärmssoldater uppges ha landsatts i det inre av landet för att i samverkan med "opålitliga element" utöva sabotage. De flesta uppges emellertid vara tillfångatagna.

Telegrammet målar krigets barbari i all dess vederstygglighet. Men det ger också en bild av förhållandena i Rumänien som tyder på att Antonescus regim har att kämpa mot fruktansvärda svårigheter. Öppet medges ju, att rumänier samverka med de ryska fallskärmstrupperna för att sabotera krigföringen. Den drastiska ordern, att hela familjen skall mördas om den gör sig skyldig till brottet att dölja en utlänning, bevisar att man endast med det brutalaste skräckvälde hoppas kunna förhindra det egna folket att aktivt ingripa mot kriget.

Telegrammet medger ju också att inte alla fallskärmstrupper tillfångatagits. Följaktligen får man förutsätta att ett betydande antal sabotörer fortfarande äro i verksamhet. Det ryska flygets angrepp mot oljedistrikten och oljehamnarna uppges också haft förödande verkan och ett rykte vill veta, att tyskarna äro i färd med att i största hast transportera sina oljereserver över till Bulgarien.

Adderar man alla de fakta, som sipprat ut från den rumänska fronten, kommer man till den slutsatsen att läget för rumänerna och tyskarna här är rätt kritiskt. Allt beror naturligtvis på hur det kommer att gå på de övriga fronterna. Skulle tyskarna bli hejdade norröver, är det inte uteslutet att en rysk offensiv omsider kan komma att välla fram över Balkan, där de starka panslaviska stämningarna bland folken utgöra en ypperlig jordmån för ett ryskt framträngande.

Den gamles monolog.

I femti långa år med slavens ok på nacken,
han gått den gamle, nu av åren fällde:
likt dragkamp för ett lass, vars kraft ej längre gällde,
när han ej mer drar lasset uppför backen.
Nu är han värdelös, men får ej skjutas,
och dö så smärtfritt, som den gamle Blacken.
Nej, nu skall arbetsdagens frukter njutas.

Han ser ut över fält, som själv han röjt.
Ser gyllne axen, som på fälten gunga,
i sommarsolen odlarns lovsång sjunga,
en äresång till den som tegen plöjt.
Vad blev hans lön vid arbetsdagens slut?
När han och Blacken mer ej kunde slita?
Hans vän fick dö: själv fick han krubban bita,
men den var tom, och nu var kraften slut.

En underlig tanke griper hans själ.
Han ber till vår Herre, som hjälper i nöd.
Och tänker på hästen, som också var träl,
men nu är hos gud, där han ej saknar bröd.
Ett hår får ej krökas, en sparv får ej falla.
Och ber du till gud, skall han höra din bön.
Men tegen du odlat, ej längre ger lön,,
och stum sitter guden, du vill åkalla.

I femti långa år, han trott på Gud och prästen.
Till stumma gudar bett sin aftonbön,
när dagens stjärna sjönk bakom skogens krön,
och dagens slit var slut för han och hästen.
Nyss Blacken fick ett skott, som lön för slit och möda.
Själv fick han en medalj, för slit i skog och dike,
och lovas salighet i himmelrike,
när han har kolat av i brist på föda.

Men även på den lönen går han bet
om han tvivlar det minsta grand.
Då blir han ställd till vänster som get,
att plågas i evighets evighet,
och brännas i evig brand.
Han grubblar den gamle, och värkande hjärna
bränner ju redan, han kan inte tro,
på gudar, som bo på en utbrunnen stjärna,
och bryter sitt löfte, att trälarna värna.

Den gamle ber till Gud, men ej om himmelriket.
Han ber till höga fan på samma gång.
Ni höga herrar såg mitt slit i diket,
och Blackens slit för kärran dagen lång.
Ni såg när Blacken föll, och hörde skottet.
Han fick en kula, det var sista tacken.
Det var matematik av dem som bo i slottet.
Och slutlikviden till den gamle Blacken.

J. B.

Arbetet i fråga sorterade under väg- och vattenbyggnadsindustrin och enligt god reformistisk praxis skulle V. o. V:s usla priser tillämpats. Syndikatets uppgörelse innebar att samma timlöner som inom byggnadsindustrin skulle tillämpas samt ackordspriser efter samma listor som för byggnadsindustrin.

Eftersom reformisterna ej kunde få monopolavtal för arbete, blockerades nämnda arbetsplats någon dag i juni månad 1937 ov Gr. o. F:s avd. 388 och Byggnadsträavd. 37, trots att inga medlemmar från dessa avd. arbetade vid platsen. Efter en tid utfärdade Transports avd. 100 sympatiblockad.

Grusgropsägaren var ej blockerad.

Av grusgropsägarens arbetskraft voro 5 man organiserade i Syndikatet och 1 man i Transport.

Inga reformister arbetade på arbetsplatsen, undantagandes de som tillhörde V. o. V. och vilka fingo förhållningsorder från förbundets styrelse, att de ej finge lämna arbetsplatsen utan skulle Syndikatets uppgörelse respekteras. Det var en klar monopolblockad, vilket nog alla hederliga arbetare i Karlstad kunna intyga och därför beslöt Syndikatet att ej respektera blockaden. Till slut gick det så långt med denna blockad, att ordf. i Gr. o. F:s avd. 388 själv bröt densamma och till slut ingrep L. O. för att få ett slut på eländet.

Är det så, att denna redogörelse ej är tillfyllest, så skall vi i minsta detalj redogöra för denna blockad, men för att så fort som möjligt kunna lämna en redogörelse ha vi sänt dessa rader."

Det gällde alltså vid detta tillfälle en renodlad monopolblockad: genom avtal med syndikalisterna voro de av reformisterna fastställda timlönerna och ackordspriserna garanterade och arbetsplatsen stod öppen även för de reformistiskt organiserade arbetarna. Men när syndikalisterna med denna grundval icke voro dumma nog att streja ut sig själva från arbetsplatsen och utan villkor överlämna denna till de reformistiska monopolsträvarna, så måste de stämplas som "förrädare". På vilken sida det egentliga förräderiet fanns, den saken torde stå ganska klar.

Samma historia när det gäller Norrland.

Precis på samma sätt torde det förhålla sig när det gäller den av Transport anförda konflikten i Norrland. Någon närmare adress eller datum är visserligen icke angiven, men av allt att döma måste man hänsyfta på konflikten vid Holmsund strax utanför Umeå år 1933. Vi kunde här framlägga om möjligt än mera graverande material gent emot reformisterna än när det gäller Karlstad-historien, men enär detta skulle bli allt för omfattande skall vi nöja oss med några fakta.

Genom en del finter och "smyghandel" med en viss entreprenör hade det lyckats de reformistiska organisationerna i Holmsund att få monopol på allt stuvningsarbete. De syndikalistiska stuveriarbetarna blevo helt avstängda. Detta föll givetvis icke syndikalisterna i smaken, och **utan att på något sätt försämra vare sig löne- eller övriga arbetsvillkor,** lyckades de genom en motaktion komma i åtnjutande av en del arbete. Följden blev givetvis omedelbar blockad: syndikalisterna skulle jagas ut på luffen. Dessa ansågo sig dock inte ha någon anledning att lämna arbetet, utan fortsatte att arbeta under **precis samma löne- och arbetsvillkor som sina reformistiskt organiserade kamrater.** Häri låg "förräderiet"!

Vi kunde också åberopa icke bara ett utan hundratals tillfällen under SAC:s 30-åriga verksamhet, där de syndikalistiskt organiserade arbetarna utan debatt eller tvekan ställt sig solidariska med reformisternas och icke minst Transportarbetareförbundets strejk- och övriga paroller. Men då har det gällt strid mot arbetsköpareväldet för bättre löne- och arbetsvillkor. Men den saken har man tydligt glömt på det hållet. Nu upprepar man endast gamla lögner för att rädda sig undan den mest elementära plikten av alla: solidaritet med kämpande kamrater.

Ovanstående må vara nog. När vi fått kompletterat listorna över de, vilka, eventuellt med fackföreningsbok på fickan, nu söka hjälpa baron Koskull med att slå ned de fattiga och kämpande arbetarna, då få vi tillfälle att återkomma.

Möteslista.

Asarums L. S. avhåller ordinarie möte 3:dje söndagen i varje månad kl. 10 fm. i Asarums Folkets Hus. Korresp. sekr. och kassör Albin Ekman, Box 22, *Mörrum.*

Bjuvs L. S. avhåller ord. möte i Bjuvs Folkets Hus, 1:a söndagen i varje månad kl. 10,30 fm. Kassör Waldemar Bengtsson, Freden 102, *Bjuv.* Ordförande och korr. sekr. Alb. Persson, Box 329, *Billesholmsgruva.*

Bollebygds L. S. avhåller möte 2:dra söndagen i varje månad kl. 11 fm. i Ordenshuset, Bollebygd. Kassör och korresp. sekr. Torsten Bruhn, Box 58, *Bollebygd.*

Borås L. S.: ordinarie möte 1:sta tisdagen kl. 7 e. m. och 3:dje söndagen kl. 11 f. m. varje månad, i Folkets Hus A-sal.

Byggnadsarbetarnas sektion: 2:dra tisdagen i varje månad kl. 7 em. å L. S. exp. Folkets Hus.

Uppbördsmöten: onsd. kl. 6,30—7,30 em. Lörd. 4,30—6 em. å L. S. exp. Korresp.: Verner Klaar, L. S. exp., Borås. Tel. 13692.

Gunnarstorps L. S. avhåller ord. möte 4:de söndagen i varje månad kl. 10.30 fm. i Gunnarstorps Folkets Hus. Korr. sekr. Johan Friberg, Box 84, *Gunnarstorp* och kassör John Andersson, Box 84.

Göteborg: 4:de torsdagen kl. 8 em. i Arbetarefören. G-sal. L.S. styrelse sammanträder måndag kväll kl. 7,30 före varje ord. L. S.-möte å Exp. 1:sta Långgat. 6, tel. 14 50 37.

Exp. öppen för fristämpling och uppbörd onsdag 6—7 em., fredag 5—7 em. och lördag 4—6 em.

Askims sektion. 1:sta söndagen kl. 11 fm.

Göterydortens L. S. avhåller i regel möte första söndagen kl. 13 i varje månad å Cafét i Ramnäs.

Ordf. o. korresp. Valentin Svensson, Hästberga. *Göteryd,* tel. 16. Kassör: Albin Svensson, Hästberga, *Göteryd.*

Hälsingborg: L. S. möte 1:sta och 3:dje onsdagen kl. 7 em. Telefon 4661. Uppbörd å exp. varje helgfri fredag kl. 7—9 em. Kassör och korr. sekr.: Lindoff Eriksson, Smedjegatan 12.

Höganäs L. S. avhåller ordinarie möte sista torsdagen varannan månad kl. 7,30 em. Lokal Folketspark. Uppbörd varje fredag kl. 6—7,30 em. Kassör o. korresp. Hj. Rydberg, Bagerigatan 7, Höganäs.

Södra Kretsen av Södra Sverges D. K. av SAC. Kassör o. korresp. Karl Lindblad, Bagerigatan 7, *Höganäs.*

Junsele L. S.: ordinarie möte 1:sta söndagen i varje månad. Lokal och tid angives genom affischering. Ordförande och korr. Verner Öberg, Mo, *Junsele.* Kassör: Petrus Juthberg, Mo, *Junsele.*

Lagans L. S.: ord. möte 1:sta söndagen i varje månad, kl. 11 fm., lokal: Ordenshuset, korr. sekr. Folke Fridell, *Lagan.* Kassör Hjalmar Andersson, Box 20, *Lagan.*

Malmö L. S. Ordinarie möte 2dra fredagen i varje månad kl. 20. Uppbörd varje fredag kl. 19,30 hos korr. sekr. Ernst Erlandsson, Edv. Lindahlsgat. 14 B.

Nya Varvets L. S. ord. möte 2:dra torsdag kl. 7 em. och 4:de söndag kl. 10 fm. i Hagens Folkets Hus. Korresp. Ola Olsson, Blekingestugan, *Nya Varvet,* kassör: Yngve Bergqvist, Fullriggareg. 6, *Nya Varvet.*

Skromberga L. S.: Korr. sekr. och kassör A. Augustin, Walleberga, *Ekeby.*

Värnamo L. S. avhåller möten 3:e söndagen i varje månad. Korr. sekr. och kassör Holger Andersson, Mosslegatan 43, *Värnamo.*

Den stora människo...

(Forts. fr. sid. 1).

tet något helt annat än vad avsikten måste ha varit. Ett lustigt exempel härpå skall i förbigående anföras. Under den ryska inmarschen i Polen vid stormaktskrigets början berättades det av "initierade" korrespondenter, att stridslusten bland röda arméns soldater var så ringa, att officerarna måste in- [illegible] att man — marscherade mot Tyskland. Hade soldaterna vetat att det var polackerna man stred så hade de helt enkelt vägrat rycka fram, menade dessa rapportörer.

Är historien sann så måste man därav draga den slutsatsen att det endast är mot Hitlers soldater som rödarmisten är beredd att göra sitt bästa. När det nu verkligen gäller att gå mot tyskarna har man således ingen anledning tro, att den ryska soldatmoralen skall visa några brister!

Under finska kriget fingo vi höra rent hårresande skildringar om de ryska truppernas urusla utrustning och dåliga stridsvilja. Men mot slutet blev det ju annorlunda och sakkunniga iakttagare förklarade, att den ryska armé som stred på karelska näset kvalitativt stod oerhört högt. Man kan förklara denna motsägelse på tvenne sätt: antingen så att finnarna under krigets första tid, då de trodde på möjligheterna av ett tillbakavisande av det ryska angreppet, sökte elda sig själva och sina vänner med berättelser om de ryska stridskrafternas oduglighet, men att senare, när de sågo katastrofen närma sig, funno det "ärorikare" att bli besegrade av en elitarmé än av en armé av trashankar. Eller också att den ryska här som stred på karelska näset under fälttågets förlopp verkligen genomgick en kvalitativ förbättring; de första trupperna kunna ha bestått av ganska primitiva förband, men däremot de trupper som sattes in då det gällde att framtvinga ett slutgiltigt avgörande tillhörde röda arméns elittrupper.

Denna sista teori stämmer för övrigt med de fakta man delgivits från håll där man verkligen kan förutsätta en god kännedom om de ryska militära förhållandena och är därför den som synes stå sanningen närmast.

Vad den gångna veckans drabbningar givit för resultat är i själva verket mycket svårt att bilda sig en korrekt uppfattning om. Korrespondenterna från Berlin ha ju matat världspressen med uppgifter om framgångar, den ena sensationellare än den andra och utlovat att när den tyska officiella rapporten väl kommer så skall man häpna över vad som skett. Men rapporten, som inte kom förrän i söndags, när kriget pågått i åtta dagar — tidigare har man blott fått veta att "operationerna förlöpt planmässigt" — infriade knappast de högt ställda förväntningarna. Tvärtom får man nog säga att den i huvudsak verifierade ryssarnas egna rapporter, som tala om taktiska reträtter i mindre etapper och under fruktansvärda strider.

För de tidningskorrespondenter som på förhand "erövrat" praktiskt taget hela Balticum och en god del av Vitryssland, blev ju denna officiella rapport en tråkig historia och man finner det nästan skrattretande, när man ser hur de försöka att klara sig ur dilemmat. Löjligast av allt är väl den teori som lancerats från en del håll, att den tyska armén i verkligheten skulle ha gjort mycket större framsteg än vad den officiella redogörelsen låter påskina, men att dessa framgångar till vidare hemlighållas. Tyskarna skulle alltså med andra ord "lagra" segrar för att ha något att stimulera hemmafronten med i fortsättningen. Herrar krigskorrespondenter tycks alltså inte vara övertygade om att framryckningen i fortsättningen skall gå lika fort!

Från de håll där man är en smula mindre fantasifull hävdas däremot en uppfattning som innehåller litet mera reson: det avgörande för striderna i fortsättningen är inte hur många kvadratmil land de tyska trupperna ockuperat utan hur hårda slag den ryska krigsmakten tillfogats. Tydligen resonerar den nazistiska krigsledningen på samma sätt, ty den redovisar sina egna segrar först och främst i form av förstörda ryska flygplan och tanks samt tillfångatagna ryska soldater. Siffrorna över de ryska förlusterna äro tvivelsutan imponerande. Men man har mer än en gång under detta krig fått lära sig en sak som man inte heller denna gång ett ögonblick får glömma bort: siffror sådana som dessa kunna aldrig kontrolleras av utomstående och därför vet man i själva verket inte det minsta om hur pass de överensstämma med verkligheten.

Hur förhåller det sig med sanningsenligheten i de ryska rapporterna? är en annan fråga, som ovillkorligen dyker upp under detta krig. Äro också de saltade på samma sätt som alla andra krigsrapporter varit? Man har det intrycket att så icke är fallet. De ryska uppgifterna om terrängförluster synas i stort sett vara korrekta, deras medgivande om förluster i material och människoliv förefalla vara tilltagna efter "engelskt mått" (engelsmännen äro ju de enda under detta krig, som visat sig äga mod att öppet vidgå en motgång, även om den varit mycket allvarlig) och detta gör att man är böjd för att räkna med de av ryssarna publicerade siffrorna mer än med de som levereras från motparten.

En detalj, men en oerhörd viktig sådan saknas dessutom i den tyska rapporten: uppgiften om vad de vunna segrarna kostat dem själva. Utan den uppgiften är segerrapporten så gott som värdelös. Det går som bekant också an att segra sig till döds och även om den faran inte ännu åtminstone skulle vara för handen för tyskarnas vidkommande, så innebär likväl det tyska erkännandet av ryssarnas förtvivlade motstånd ett konstaterande av att framgångarna inte vunnits utan väldiga offer.

Sammanfattningsvis kan sägas att den gångna krigsveckan inte givit någon klarhet i vad framtiden kommer att bära i sitt sköte. Ryssarna ha åter bekräftat sitt rykte såsom föga talangfulla i angrepp, men oerhört hårdnackade i försvar. Vilket när allt kommer omkring kanske helt förklaras av det ryska psyket och av de förhållanden varunder de i århundraden levat.

Man vet blott en sak: krigets blodigaste fas har inletts. Hur den än kommer att sluta så kommer den att kräva långt större offer på ömse sidor än alla de föregående drabbningarna. Den stora folkslaktningen har tagit sin början.

Vänersborgs L. S. gör god framstöt.

Grundlönen höjd med 18 öre.

I dagarna har Vänersborgs LS träffat överenskommelse om nya lönevillkor för arbetarna hos Andersson, Larsson & Co:s A.-B. i Vänersborg.

Uppgörelsen innebär, att grundtimlönen höjdes från kronor 1:02 till 1:20 plus en indexreglering med ett örestal av 0,50 för varje enhet, som socialstyrelsens levnadskostnadsindex med 1941 som basår stigit eller fallit under andra kvartalet innevarande år, att utgå fr. o. m. första juli, dock att i intet fall grundtimlönen får understigas. Avtalet löper med en månads ömsesidig uppsägningstid.

"Transport" kan...

(Forts. fr. sid. 1.)

Gamla lögner göres till nya sanningar.

Så lyder alltså Transports svar på de strejkandes begäran om sympatiåtgärder. Vi påtalade redan tidigare att man körde med gamla vederlagda lögner som argument för ett nekande svar. För att i någon mån påvisa rätta förhållandet skall vi i första hand återge en skrivelse från Karlstads med omnejd Byggnadsarbetare-syndikat. Skrivelsen är daterad den 8/6 1941 och gäller just den av Transport åberopade konflikten vid "västra infartvägen till Karlstad".

Skrivelsen har följande lydelse:

"Den 22 maj 1937 bekräftades genom skrivelse från Svenska A.-B. Christiani & Nielsen, Stockholm, till Karlstad m. o. Byggnads- och anläggningsarbetare-Syndikat den uppgörelse som den 20-21 maj 1937 kom till stånd mellan parterna.

På nämnda arbetsplats arbetade vid tillfället ingen medlem från G. O. F. avd. 388 Karlstad, endast medlemmar tillhörande Karlstad m. o. Byggnads- och anläggningsarbetare-Syndikat, och medlemmar tillhörande Väg- o. Vatten.

Vid detta tillfälle hade Gr. o. F. ej varit i förhandling med ovan nämnda firma. Syndikatet hade tidigare varit i förbindelse med firman redan i mars månad samma år, men uppsköts förhandlingarna tills arbetet skulle påbörjas.

Gr. o. F:s avd. och även avd. för Byggnadsträ här på platsen kommo ej till någon uppgörelse med firman, vilken meddelade, att den hade gjort upp med Syndikatet och att arbetsplatsen stod öppen även för medlemmar tillhörande de båda avdelningarna. Att dessa organisationers medlemmar hade tillträde till arbetsplatsen var ej nog, det var ej så de ville ha det ordnat, det uppfyllde ej deras önskningar och syftemål. Vad det ville ha var ett **monopolavtal.**

Trupptransporterna...

(Forts. fr. sid. 1).

sarna hade man mod att säga blankt nej till en brittisk begäran om att få sända en undsättningskår genom Sverge. Motiveringen var, att ett sådant medgivande skulle göra oss till part i uppgörelsen mellan stormakterna. Höll den motiveringen då, så håller den mångfaldigt bättre nu. Att kravet denna gång framföres från annat håll betyder ju i sak inte det minsta. För övrigt är "Finlands sak" i dag en helt annan än vad den var vintern 1939—40. Svenska folkets stora massa vet detta och rättar sin inställning därefter. Försöken att spekulera i finlandssympatier liksom för halvtannat år sedan komma nog att mötas med kall likgiltighet från det stora flertalets sida.